

P-0893/23
18.09.2023.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 034344 19 U
Sarajevo, 14.09.2023. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, sutkinja, Rada Bjeljac Delić u upravnom sporu tužitelja, Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, protiv tuženog, Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno- oslobodilačkog rata, radi poništenja rješenja broj: UP-II-05-41-4305/15 od 21.05.2019.godine, u predmetu ustupanja podataka , odnosno svih kopija ugovora o djelu, koje je Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godini, dana 14.09.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje i prvostepeno rješenje se poništava i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, broj:UP-II-05-41-4305/15 od 21.05.2019.godine odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno - oslobodilačkog rata, broj : UP-I-05-41-1967/14 od 08.04.2014. godine, kojim je odbijen zahtjev Transparency International Bosne i Hercegovine za ustupanje podataka, odnosno svih kopija ugovora o djelu koje je ovo Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013.godini.

Tužbom od 28.06.2019.godine, tužitelj je pred ovim sudom pokrenuo upravni spor, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede pravila upravnog postupka. Tužilac ukazuje da je iz pobijajućeg rješenja, jasno vidljivo da je tuženi u potpunosti izignorirao primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH i na osnovu vlastitog mišljenja donio odluku da tražene informacije ne dostavi. Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBiH u članu 14. stav 3. tačka a) propisano je da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju, između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa. Tuženi je u konkretnom slučaju propustio i da uzme u obzir faktor javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, jer nije dovoljno, kako tuženi smatra, da je samo moguće odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenja, pa da se, samo po tom osnovu, uskrati slobodan pristup informacijama. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom , nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr. Institut "Ispitivanja javnog

interesa" predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Stav tuženog "smatramo da je krajnja namjera Transparency International Bosne i Hercegovine nije ocjenjivanje transparentnosti i javnosti rada ovog Ministarstva, a sve u cilju javnog interesa, nego bi u krajnjem slučaju moglo značiti zloupotrebu ličnih podataka" ne predstavlja zakonski osnov za status izuzeća informacije, te je takvim postupanjem grubo prekršen član 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, kojim je propisano da pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim Zakonom. Tužilac ukazuje da javni organ u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te je stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH i ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Nije sporno da se odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, uzimaju u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama, međutim nije jasno zašto je organ u konkretnom slučaju odbio pristup informacijama sa pozivom na Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH, kada podnosilac zahtjeva uopšte nije tražio dostavu ničijih ličnih podataka. Tužilac je mišljenja da se tražene informacije ne bi trebale smatrati izuzetkom, jer se ne radi o informacijama koje uključuju lične interese, koji se odnose na privatnost treće osobe, odnosno tužilac kao podnosilac nije tražio dostavu tuđih ličnih podataka, nego je tražio dostavu javnih informacija — kopija ugovora o djelu iz 2012.g. i 2013.godine, koje je Ministarstvo zaključivalo u ime svih građana Federacije Bosne i Hercegovine. Dakle, tužilac nije ni tražio tuđe lične informacije kao što su JMBG, broj tekućeg računa i adresa stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim, te s tim u vezi, pozivanje tuženog na Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH je potpuno nepotrebno i pogrešno. Ime i prezime nekog lica ne predstavlja lični podatak već društvenu i zakonsku identifikaciju tog fizičkog lica, te se na osnovu imena i prezimena, a bez objave drugih ličnih podataka kao što su JMBG, datum rođenja, adresa stanovanja, nacionalnost i sl., fizičko lice, ne može direktno ili indirektno identifikovati. U prilog navedenom ide i definicija lične informacije iz člana 3. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, a koji propisuje da je "lična informacija" svaka informacija koja se odnosi na fizičko lice koje se može neposredno ili posredno identifikirati činjenicama naročito uključujući: identifikacioni broj, fizički, mentalni, ekonomski, etnički, vjerski, kulturni ili socijalni identitet tog lica. To znači da objavom samo nečijeg imena i prezimena, u kontekstu dostave kopije ugovora o djelu, koje je to lice zaključilo sa javnim organom, ne može doći do direktne ili indirektno identifikacije nekog lica. I Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH na sličan način daje definiciju ličnog podatka, pa u članu 3. navodi da lični podaci znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice, na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica, te da je nosilac podataka fizičko lice čiji se identitet može ustanoviti ili identifikirati, neposredno ili posredno, naročito na osnovu jedinstvenog matičnog broja, te jednog ili više faktora karakterističnih za fizički, fiziološki, mentalni, ekonomski, kulturni ili socijalni identitet tog lica. Pored toga sve i da je podnosilac zahtjeva tražio dostavu ličnih podataka (što nije tražio), dužnost kontrolora je da o tome obavijesti nosioca podataka, koji može i odobriti davanje ličnih podataka, a u slučaju da ih ne odobri, isti se mogu otkriti trećoj strani ako je to u javnom interesu, a ne da se po automatizmu odbije pristup informacijama. U prilog navedenom ide i član 17. stav 2. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH kojim je propisano da je kontrolor ličnih podataka ovlašten čak i lične podatke dati

na korištenje drugim korisnicima na osnovu pisanog zahtjeva korisnika ako je to potrebno radi obavljanja poslova u okviru zakonom utvrđene nadležnosti ili ostvarivanja zakonitih interesa korisnika. Iako tužilac smatra, da u konkretnom slučaju nema potrebe za sprovođenjem ove procedure, jer tužilac nije ni tražio tuđe lične podatke nego informacije — kopije ugovora o djelu, što se nikako ne može okarakterisati kao lični podatak, činjenica je da tuženi nije ni pokušao da dobije saglasnost od „nosilaca podataka“, niti je sproveo test javnog interesa, na način predviđen u članu 9., tj. nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o djelu sklopljenih sa javnim organima, odnosno sa licima sa kojima je javni organ sklapao ugovore. Tužilac, ukazuje i na mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH od 18.01.2016. godine, a u kojem je jasno navedeno da „Ministarstvo, kao ugovorna strana i naručilac posla ima status javnog organa i korisnik je budžetskih sredstava. Naime, upravo ova činjenica ukazuje na to, da lica koja su ostvarila naknade po osnovu ugovora o djelu u organima koji koriste budžetska sredstava, ne mogu uživati zaštitu na privatnost u pogledu obrade ličnih podataka u onoj mjeri u kojoj se ta zaštita Zakonom osigurava fizičkom licu u privatnom sektoru ili nekim drugim „običnim“ životnim situacijama. Imajući u vidu naprijed navedeno, informacija da je neko lice zaključilo ugovor o djelu sa javnim organom i bitni elementi ovog ugovora, ne mogu biti predmet ograničenja u smislu zaštite ličnih podataka. Međutim, u cilju zaštite prava na privatnost, obaveza kontrolora je da u svakom konkretnom slučaju utvrdi mjeru i obim ličnih podataka, koji nisu neophodni da bi se ostvarila svrha davanja, kao što su npr. jedinstveni matični broj, adresa nosioca podataka, broj lične karte i telefona, broj transakcijskog računa, svojeručan potpis i sl. ukoliko su naznačeni u ugovoru o djelu, te da ove podatke na adekvatan način zaštitite“. Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH u članu 10. jasno propisuje, da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. S tim u vezi, kada javni organ utvrdi da tražene informacije sadrže tuđe lične podatke i mogu da oskrnave tuđe lične interese, javni organ primjenjuje člana 10., a ne odbija pristup informacijama u potpunosti. Okolnost da javni organ iz kopija traženih informacija precrta ili izbriše lične podatke kao što su su JMBG, adresa stanovanja, broj tekućeg računa i sl., neće uticati na to da tražena informacija zbog toga postane nerazumljiva, te se postavlja pitanje zašto tuženi nije postupio na ovaj način. Postupajući na ovaj način, tuženi je postupio suprotno članu 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, a koji propisuje da se ovim zakonom olakšava i promoviše, u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija koje se nalaze pod kontrolom javnog organa po najnižoj prihvatljivoj cijeni. Takođe, tuženi je postupio i suprotno članu 1. Zakona, koji propisuje da je cilj zakona da ustanovi da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces, kao i da se ustanovi da svako lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije. Na kraju, tužilac zahtjeva i ističe da je u sudskoj praksi u presudi Suda BiH broj SI 3 U 016730 14 U od 01.07.2015. godine, zauzet stav da je članom 9. Zakona propisano ispitivanje javnog interesa, tako što javni organ saopštava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu da članom 6., 7. i 8. ovog Zakona, ako je to opravdano javnim

interesom, pri čemu se uzima u obzir svaka korist i šteta koja mogu proizaći iz saopštavanja informacije, te da nema ništa tajno u dostavljanju imena i prezimena lica, s kojima je javni organ zaključio ugovor o djelu, te da je moguće anonimizirati matični broj građana ili transakcijski račun kod banke, ali osnovni predmet ugovora, vrijeme njegovog trajanja i cijena koštanja rada po ugovoru o djelu nisu informacije koje se odnose na privatnost nekog lica i zašto bi radno angažovanje određenih lica po ugovoru o djelu u jednoj kalendarskoj godini bila informacija koja narušava pravo na privatnost involviranih lica. Ovdje se ne radi o ugrožavanju privatnosti i tajnosti javnih organa koji su zaključivali takve ugovore, a njihova djelatnost iz tog radno-pravnog domena mora biti transparentna. Takođe, tužilac ukazuje i na Presudu Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 021345 14 U od 14.09.2017. godine, te Presudu Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 022626 14 U od 15.02.2018. godine. Zbog svega navedenog, tužilac predlaže da Kantonalni sud u Sarajevu, postupajući po ovoj tužbi, istu usvoji, poništi rješenje Federalnog ministarstva za pitanja branilaca i invalida, broj UP-11-05414305/15 od 21.05.2019. godine, i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama. Istovremeno tužilac predlaže da sud obaveže tuženog da snosi troškove upravnog spora- troškove taksi na tužbu i na presudu, a u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima FBiH.

U odgovoru na tužbu, tuženi je izjavio da je osporeno rješenje pravilno i zakonito, a tužba neosnovana. Predložio je da sud tužbu odbije.

Zakornost osporenog upravnog akta sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj : 9/05) i odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Iz obrazloženja osporenog rješenja, (21.05.2019. godine) proizilazi da je tuženi prihvatio prvostepeno rješenje (08.04.2014. godine), nakon što je razmotrio žalbu, pobijano rješenje I spise predmeta, donio odluku iz sljedećih razloga: Postupajući po zahtjevu Transparency International Bosne i Hercegovine, koji je zaprimljen na protokolu ovog Ministarstva pod brojem: UP-1-05-411967/14 dana 04.04.2014. godine, utvrdio da se navedeni podaci ne mogu ustupiti u skladu sa članom 5. i 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 49/06 i 76/11). Protiv navedenog rješenja uložena je žalba. Postupajući po navedenoj žalbi ovo Ministarstvo donijelo je rješenje broj: UP-1-05-41-1967/14 od 12.05.2014. godine, kojim se odbija žalba Transparency Internationala Bosne i Hercegovine izjavljena protiv rješenja Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata broj: UP-1-05-41-1967/14 od 08.04.2014. godine, kao neosnovana iz slijedećih razloga: Cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 49/063 76/11) utvrđen u članu 1., jeste da se svim licima na teritoriji Bosne i Hercegovine, bez obzira na državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito tajnost u pogledu obrade ličnih podataka, koji se na njih odnose. Lični podaci u smislu navedenog Zakona , znače bilo kakvu informaciju koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica. Nosilac podataka je fizičko lice čiji se identitet može ustanoviti ili identificirati, neposredno ili posredno, naročito na osnovu jedinstvenog matičnog broja te jednog ili više faktora karakterističnih za

fizički, fiziološki, mentalni, ekonomski, kulturni ili socijalni identitet. Ugovori o djelu koje zaključuje ovo Ministarstvo sadrži lične podatke lica kao što su: Ime, Prezime, JMBG, mjesto prebivališta, bankovni račun i druge lične podatke. Članom 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka, propisano je da kontrolor može obrađivati podatke uz saglasnost nosioca podataka, te da ista mora biti data u pisanoj formi, mora je potpisati nosilac podataka, mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremenski period na koji se daje saglasnost. Odredbom člana 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka, propisano je da je zabranjeno davanje ličnih podataka na korištenje drugim korisnicima za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlašteni prema odredbama čl. 5. Zakona. Obradivanje ličnih podataka bez saglasnosti nosioca podataka iz člana 5. stav 1. povlači kaznene odredbe za kontrolora iz člana 49. Zakona (novčane kazne u iznosu od 10.000 do 100.000 KM). Protiv rješenja broj: UP-1-05-41-1967/14 od 12.05.2014. godine, kojim je odbijena žalba žalitelja kao neosnovana, Transparency International Bosne i Hercegovine pokrenulo je upravni spor pred Kantonalnim sudom u Sarajevu. Kantonalni sud u Sarajevu je presudom broj: 09 0 U 021290 14 U od 03.08.2015. godine, poništio navedeno drugostepeno rješenje ovog Ministarstva i predmet vratio na ponovni postupak. Ovo iz razloga, što je sud utvrdio da se u upravnom spisu ne nalazi dostavnica o prijemu osporenog rješenja od strane tužitelja, te da pomenuti nedostaci predstavljaju nedostatke, zbog kojih sud nije u mogućnosti ispitati blagovremenost podnošenja tužbe, što predstavlja povredu odredbe člana 7. Zakona o upravnom postupku, kao i bitnu povredu odredaba istog. Postupajući po presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 021290 14 U od 03.08.2015. godine, a uvažavajući pravna shvatanja suda, ovo Ministarstvo donijelo je rješenje broj: UP-1-05-41-4305/15 od 08.09.2015. godine, a koje je sada dostavljeno sa dostavnicom pod brojem: UP-11-05-41-4305/15 (iz koje je vidljivo da je datum prijema rješenja 09.10.2015. godine). Rješavajući u ponovnom postupku, u skladu sa navodima u presudi Kantonalnog suda u Sarajevu, izvršen je uvid u prijemnu knjigu (list) ovog Ministarstva, te je utvrđeno da je osporeno rješenje ovog Ministarstva broj: UP-1-05-41-1967/14 od 12.05.2014. godine, kojim je odbijena žalba žalitelja kao neosnovana, nije dostavljeno sa dostavnicom već je dostavljeno preporučenom poštom žalitelju, uplatni broj: RE 19573 2023 dana 14.05.2014. godine. Obzirom da navedeno rješenje nije dostavljeno sa dostavnicom nije se mogao utvrditi tačan datum kada je isto zaprimljeno od strane žalitelja. Odredbom člana 57. Zakona o upravnim sporovima, propisano je da kad sud poništi osporeni Upravni akt, predmet se vraća u stanje u kome se nalazio prije nego što je poništen akt donesen. Shodno citiranoj zakonskoj odredbi, a uvažavajući primjedbe suda da se u upravnom spisu ne nalazi dostavnica o prijemu osporenog rješenja od strane tužitelja, te da pomenuti nedostaci predstavljaju nedostatke, zbog kojih sud nije u mogućnosti ispitati blagovremenost podnošenja tužbe što predstavlja povredu odredbe člana 7. Zakona o upravnom postupku, te uzimajući u obzir činjenicu da je predmet vraćen u stanje u kome se nalazio prije nego što je poništen akt donesen, ovo Ministarstvo je donijelo rješenje broj: UP-1-05-41-4305/15 od 08.09.2015. godine, a koje je uredno dostavljeno sa dostavnicom. Navedenim rješenjem, razmatrajući ponovo žalbu Transparency Internationala Bosne i Hercegovine, ista je odbijena kao neosnovana iz razloga jer je utvrđeno da je ožalbeno rješenje pravilno i na zakonu zasnovano, te je isto doneseno na osnovu odredbi člana 5. i člana 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Ugovori o djelu koje zaključuje ovo Ministarstvo sadrži lične podatke lica kao što su: Ime, Prezime, JMBG, mjesto prebivališta, bankovni račun i druge

lične podatke. Protiv rješenja broj: UP-1-05-41-4305/15 od 08.09.2015.godine, kojim je odbijena žalba žalitelja kao neosnovana, Transparency International Bosne i Hercegovine pokrenulo je upravni spor pred Kantonalnim sudom u Sarajevu, iz razloga što tuženi nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te navodi da tužitelj kao podnosilac zahtjeva uopšte nije tražio dostavu ničijih ličnih podataka (JMBG, transakcijski račun banke) već kopiju ugovora o djelu koje je tuženi zaključivao tokom 2012. i 2013.godine. Tuženi u odgovoru na tužbu navodi da se tužitelj u konkretnom slučaju nije obratio sa zahtjevom za dostavu informacija vezano za ugovore o djelu zaljučene u ovom Ministarstvu (broj zaključenih ugovora, novčana sredstva izdvojena za zaključene ugovore o djelu itd.) već direktno sa zahtjevom za dostavu kopija svih ugovora zaključenih u 2012. i 2013.godini, koji sadrži lične podatke. Upravo iz navedenih razloga, neosnovani su i navodi iz tužbe da je tuženi u konkretnom slučaju mogao postupiti u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH (Službene novine Federacije BiH, br. 32/01 i 48, a kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, obzirom da je fizički nemoguće dostaviti kopije zaljučenih ugovora, a pri tome izdvojiti lične podatke nosioca podataka sa istih. Kantonalni sud u Sarajevu je presudom broj: 09 0 U 025122 15 U od 28.03.2019.godine, poništio navedeno drugostepeno rješenje ovog Ministarstva i predmet vratio na ponovni postupak, iz razloga jer tuženi u ponovnom postupku nije zatražio od prvostepenog organa kada je tužitelju izvršeno dostavljanje osporenog rješenja od 12.05.2014.godine. Rješavajući u ponovnom postupku, u skladu sa navodima u presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 025122 15 U od 28.03.2019.godine, tuženi (Federalno ministarstvo za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata — rukovodilac organa uprave) je od prvostepenog organa (Federalno ministarstvo za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata - Sektora za normativno pravne i opće poslove ovog Ministarstva) aktom broj: UP-11-05-41-4305/15 od 17.04.2019.godine, zatražio da se dostavi dokaz kada je tužitelju (Transparency International Bosne i Hercegovine) dostavljeno osporeno rješenje broj: UP-1-05-41-1967/14 od 12.05.2014.godine. Sektor za normativno pravne i opće poslove ovog Ministarstva aktom broj: UP-11-05-41-4305/15 od 18.04.2019.godine je od Transparency International Bosne i Hercegovine, zatražio da dostave dokaz odnosno tačan datum prijema akta rješenja broj: UP-1-05-41-1967/14 od 12.05.2014.godine. Transparency International Bosne i Hercegovine je aktom broj: FOI (554) od 14.05.2019.godine, protokolisanim pod brojem: UP-11-05-41-4305/15 od 17.05.2019.godine, dostavio informaciju kojom je potvrdio da je rješenje broj: UP-1-05-41-1967/14 od 12.05.2014.godine, zaprimio dana 19.05.2014.godine. Shodno naprijed navedenom, a uzimajući u obzir činjenicu da Transparency International Bosne i Hercegovine nije tražio informacije o broju ugovora o djelu, vremenu njihovog trajanja i cijene koštanja rada po osnovu istih, nego kopije ugovora o djelu koji sadrže lične podatke koje je nemoguće fizički odvojiti od ugovora, smatramo da krajnja namjera Transparency International Bosne i Hercegovine nije ocjenjivanje transparentnosti i javnosti rada ovog Ministarstva, a sve u cilju javnog interesa, nego bi u krajnjem slučaju moglo značiti zloupotrebu ličnih podataka, odnosno kršenje odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka, iz kog razloga je ocjenjeno da su neosnovani navodi iz žalbe, te se žalba žalitelja odbija kao neosnovana u skladu sa članom 237. Zakona o upravnom

postupku. Imajući u vidu naprijed navedeno, riješeno je kao u dispozitivu ovog rješenja.

Ovaj sud cijeni da osporeno i prvostepeno rješenje nisu doneseni na pravilan i zakonit način.

Naime, iz podataka spisa predmeta proizilazi: da je presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 025122 15 U od 28.03.2019. godine, uvažena tužba tužitelja, izjavljena protiv rješenja tužene broj: UP-II-05 41 -4305/15 od 08.09.2015. godine i poništeno rješenje tužene i predmet vraćen na ponovno rješavanje, zbog povreda pravila član 235. Zakona o upravnom postupku, jer nije utvrđeno kada je tužitelju dostavljeno osporeno rješenje od 12.05.2014. godine.

Odredbom člana 57. Zakona o upravnim sporovima je propisano da kad sud poništi osporeni upravni akt, predmet se vraća u stanje u kome se nalazio prije nego što je poništen akt donesen i nadležni organ je pri tome vezan pravnim shvatanjem suda i primjedbama suda u pogledu postupka.

Radeći u izvršenju presude Kantonalnog suda u Sarajevu, Sarajevu broj: 09 0 U 025122 15 U od 28.03.2019. godine tuženi je postupio po navedenim primjedbama iznijetim u presudi.

Međutim, u konkretnoj upravnoj stvari, iz obrazloženja osporenog i prvostepenog rješenja nije naveden što je sadržaj zahtjeva, odnosno da li je zahtjev potpun i uredan da bi se po njemu moglo postupati. Što znači da je obrazloženje nepotpuno i nejasno, jer nije postupljeno prema članu 207. stav Zakona o upravnom postupku.

S obzirom, da podaci spisa predmeta i utvrđene činjenice ne daju podlogu da sud sam riješi stvar presudom koja u svemu zamjenjuje upravni akt nadležnog organa (član 58.ZUS-a), sud je, primjenom člana 36. stav 1. i 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH" br. 9/05), donio odluku kao u izreci, jer prvostepeni organ i tuženi nisu vodiliračuna o pravilima postupka koje su bile od uticaja na rješavanje stvari, poništio osporeno rješenje tuženog i predmet vratio prvostepenom organu na ponovno rješavanje, u skladu sa Zakonom i pravnim shvatanjem izraženim u toj presudi.

U ponovnom postupku, prvostepeni organ će postupiti u smislu iznesenih primjedbi, te će nakon toga odlučiti u skladu sa zakonom.

Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj stvari u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima, („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05), shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj :53/03, 73/05 i 19/06). Odredbom člana 386. stav 1.navedenog Zakona, propisano je da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu , dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove, dok je odredbom člana 397. stav 3. istog Zakona, propisano da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje , ostavit će se da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci. Dakle, u skladu sa općim načelima

Zakona o parničnom postupku, naknada troškova spora reguliše se konačnom odlukom, zavisno od uspjeha u cjelokupnom sporu, a nikako prema uspjehu u samo u nekoj od faza u postupku, te bi bilo protivno zakonu prosuđivati troškove spora po pojedinim fazama postupka, kako se to u zahtjevu podnosioca traži, te se istom nije moglo udovoljiti. (Vrhovni sud u presudi broj: 07 0 U 000684 08 Uvp od 28.04.2010. godine.)

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.

SUTKINJA
RADA BJELJAC DELIĆ

